

Prædiken til 3. søndag efter påske Joh. 14, 1-11

”Jeg er vejen, sandheden og livet”, siger Jesus i dagens evangelie-tekst. Men hvilken vej er så det?

Først havde vi stier og veje. Så kom motorvejene, hvor man må køre 130 km i timen, hvis man da er en lovlydig borger! Og mon ikke motorvejen er blevet et billede på vores livsstil. Vi er i en globaliseret verden konstant undervejs og på vej. Vi er ikke bare masseturister, men arbejdsturister. Motorvejs-nettet, lufthavnen, hotellet bliver gennemgangssteder. Steder, hvor rastløsheden, uroen og søvnløsheden følger med som en tro følgesvend. Men jo hurtigere vi kører, jo mere fjerner vi os jo fra de gamle veje. Men før vejene forsvinder fra landskabet, ja, så forsvinder de sikkert først fra menneskers indre landkort.

Vi er langsomt ved at ophøre med at hige efter at gå. Gå på vore egne ben og glæde os over det. For mange mennesker er deres eget liv ikke længere som en vej, men som en motorvej: som en linje, der blot fører fra punkt til punkt. Livets tid bliver en ren hindring, der blot skal overvindes med stadig større hastighed. I de små vejes verden er skønheden uafbrudt og stadig omskiftelig: for hvert skridt vi tager, siger den til os:

stands!

De to slags veje: vejene og motorvejene, er som billeder på to slags liv. Vejene: Det alvorlige, dvælende, ydmygt opmærksomme og taknemmelige liv i en slags uafbrudt lykke ved at være til i et guddommeligt skaberværk. Og motorvejene: det ualvorlige liv, det, der jager fra sted til sted, fra den ene oplevelse til den næste i en kronisk tilstand af uro og utilfredshed. Stressende, flygtende, drønende af sted. Uden opmærksomhed og agtelse, uden sans for verden, som den er i sig selv, altid søgende noget andet end det, man ser. Som en evig frustreret turist.

Man kan vel sige, at det er som at køre på knallert gennem det franske museum Louvre. Man kaster blikke ind mod stærke oplevelser, men alt for lidt sætter sig fast – farten er for høj. Eller også er det som at sætte sig ned og kigge på billeder i familiealbummet, hvor man uvilkårligt kommer til at tænke på, hvor hurtigt det hele gik. Eller når man ser på sine børn og tænker, det er da ikke længe siden, at de ikke kunne gå eller kravle. Jo det er! For der er gået 13 år, og man husker ikke rigtig, hvad der skete i den mellemliggende tid, fordi man havde for travlt.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Det gælder om at få sjælen med og få rede på, hvem andre er, hvem man selv er og ikke mindst, hvem Gud er.

Et gammelt grønlandsk ordsprog siger: Har du været på jagt hele dagen og faret fra det ene sted til det andet, så find dig en lille høj og sæt dig ned og få sjælen med. Sæt dig ned og husk på, hvor du er, hvem du er, og hvad du er. Hvad andet kan man gøre, når man er samlet til gudstjeneste.

Da den tyske teolog og præst Dietrich Bonhoeffer sad fængslet under 2. verdenskrig, inden han blev henrettet, gjorde han sig mange tanker om, hvem han var. Han skrev: ”Hvem er jeg? Ofte siger de til mig, at jeg træder ud af min celle rolig, munter og fast, som en herremand ud af sit slot. Hvem er jeg? Ofte siger de til mig, at jeg taler med fangevogterne frit, venligt og klart, som havde jeg at befale! Hvem er jeg? De siger også, at jeg bærer ulykkesdage ligevægtigt, smilende og stolt som en, der er vant til at sejre. Er jeg virkelig det, andre siger om mig? Eller er jeg bare det, jeg ved om mig selv? Urolig, længselsfuld, syg som en fugl i bur, kæmpende for at få vejret, som om én havde mig i struben, hungrende efter farver, efter blomster, fuglestemmer, tørstende efter gode ord, efter menneskers nærhed, rystende af vrede over vilkårlighed og smålig krænkelser! Hvem er jeg?”

Den største folkesygdom i dag er stress. Og det kunne tyde på, at vores sjæleliv ikke kan følge med i det moderne menneskes flygtige og urolige liv.

For Bonhoeffer var det stressende ikke at vide, hvem han var.

Hvem er jeg? Spørgsmålet melder sig med

stor styrke ved forandringer i vores liv. I megen psykologi og moderne terapi søges et svar ved at trænge dybere ind i sig selv. Men i historien om Moses og den brændende tornebusk høres et andet svar. Da Gud viser sig for Moses, spørger Moses: ”Hvem er jeg, at jeg skulle gå til Faraos og føre israelitterne ud af Egypten”? Og Gud svarer: ”Jeg vil være med dig”. Det er svaret på Moses’ identitetskrise. Gud er retningen og målet. Retningen er altså en anden. Det afgørende er ikke at forstå dybden af sig selv eller finde frem til skjulte, indre ressourcer eller tæmme de indre dæmoner. Det, som gør forskellen er at vide, at Gud er vejen, målet, og tilmed har vi ham i ryggen på vor vandring. Disciplene, der taler med Jesus i dagens evangelium, har det både som stressede mennesker og som den splittede Bonhoeffer. Der er meget, de skal nå, og skønt man ser dem som forbilleder og foregangsmænd, er de inderst inde også rastløse, forjagede, forvirrede og fortvivlede.

Netop derfor og til hjælp beskriver Jesus sig selv gentagende gange i dagens evangelietekst med antydningen af Guds navn: ”Jeg er” - livets brød, verden lys, den gode hyrde, opstandelsen og livet. Jesus siger ikke, at han er vejviser, men at han er vejen.

Om ikke så mange uger, den 29. maj, skal konfirmanderne stå her i kirken og sige ja til, at de tror på Gud. For nogle vil det være lettere, hvis de så Gud. Men konfirmanderne ved, at Jesus var Gud, der besøgte jorden. Og som han levede på jorden, sådan møder Gud også mennesker i dag. Som Jesus tænkte om stort og småt, sådan tænker Gud også. Konfirmanderne kender store dele af histo-

rien om Jesus, og derfor kender de også til Gud. Men der bliver ikke sat punktum den 29. maj. For forholdet til Gud strækker sig ikke kun over en vis periode, men er et forhold for resten af livet. Amen.

Jacob Ørsted

Helligåndskirken, Flensborg

Salmer:

408, 21, 298 - 52, 208, 722